

ת"פ 40426/02/20 - מדינת ישראל נגד יוחאי סויסה, פנחס כהן (עניינו הסתיים)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40426-02-20 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד דולי מזעל

המאשימה

נגד

1. יוחאי סויסה
2. פנחס כהן (עניינו הסתיים) ע"י עו"ד
מיכאל עירוני

הנאשמים

גזר דין

רקע

נאשם מס' 1 (להלן: **הנאשם**) הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של הספקת סם. ואלו העובדות שנקבעו בהכרעת הדין:

בסוף שנת 2019 סוכן משטרה שהופעל נגד יעדים שונים קנה מספר פעמים סמים מאדם בשם נאסר אבו אלהווא (להלן: **הסוכן** ו- **נאסר**). במסגרת ההפעלה, ביום 19.12.19, בשעה 12:14 פנה הסוכן לנאסר וביקש לקנות ממנו 20 גרם קוקאין, ולאחר מיקוח קצר סיכמו השניים שנאסר ימכור לסוכן את הסם בעבור 400 ש"ח לגרם וקבעו כי הסוכן יאסוף את נאסר במכוניתו לצורך השלמת העסקה.

בשעה 12:54 אסף הסוכן את נאסר ונאסר הנחה אותו לנסוע לרחוב קוסטה ריקה, שם מתגורר הנאשם, על מנת לקחת את הסם. השניים נסעו לכיוון ביתו של הנאשם, ושם נאסר יצא מהמכונית, קיבל מהנאשם 19.3 גרם קוקאין אותם מכר לסוכן בעבור 7,800 ש"ח.

להשלמת התמונה אוסיף, כי בכתב האישום נטען, כי שני הנאשמים מכרו את הסמים יחד עם נאסר. לאחר שמיעת הראיות זוכה נאשם מס' 2. לגבי הנאשם קבעתי, כי הוכח שסיפק לנאסר את הסמים אותם מכר לסוכן, אך לא הוכחו הנסיבות האופפות את הספקת הסם, ובכלל זה התמורה אותה קיבל, ככל שהיתה.

טעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם, ובכללם סוג הסם אותו סיפק וכמותו. לאור אלה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 24 חודשי מאסר ועד 40 חודשים. לאור הרשעותיו הקודמות של הנאשם ביקשה להשית עליו עונש בצידו הגבוה של המתחם וכן להטיל עליו עונשים נלווים של קנס ופסילה.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שעיקר העובדות סביב הספקת הסם נותרו עלומות, וטען כי נאסר הוא העבריין העיקרי שהשתמש בנאשם כ"מחסן", ומלבד חלקו בעבירות הוא פגע בנאשם בשל התחמקותו מלהגיע לדיונים, וחרף זאת המאשימה לא ביקשה להורות על מעצרו. עוד הפנה לכך שהנאשם סובל מבעיה רפואית ונמצא בסיכון בשל מעצרו, וליתר נתוניו האישיים, ובכלל זה העובדה שהיה במעצר ממש ובמעצר בפיקוח אלקטרוני פרק זמן משמעותי. לאור אלה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר בעבודות שירות ועד שנה מאסר ולהשית על הנאשם עונש במרכז המתחם.

ב"כ שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטעניהם.

מתחם העונש הולם

הנאשם סיפק לנאסר כ- 19 גרם קוקאין, אותם מכר נאסר לסוכן, בעבור 7,800 ש"ח. כפי שציינתי בהכרעת הדין, מדובר בעובדות "רזות", ועל בסיס הראיות שהוצגו לא היה בידי לקבוע מה היו יתר נסיבות הספקת הסם, ובכלל זה אופי מערכת היחסים שבין נאסר לנאשם או התמורה שקיבל הנאשם בעבור מעשיו, ככל שהיתה. חוסר הבהירות פועל לטובת הנאשם ועל כן אגזור את העונש תחת ההנחה הנוחה לנאשם, כי החזיק בסמים בעבור נאסר וסיפק לו אותם לצורך ביצוע העסקה, כפי שטען הסניגור. עם זאת, גם העובדות שהוכחו מלמדות כי הנאשם נטל חלק מרכזי בשרשרת הפצת הסם, והחזיק כמות נכבדה של סם קשה בשווי אלפי שקלים.

פסיקה עקבית של כל הערכאות דנה בחומרתן הרבה של עבירות הסמים ופגיעתן בערכים מוגנים והדגישה את הצורך להיאבק בעבירות אלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה:

ר' למשל ע"פ 966/94 אמזלג נ' מדינת ישראל:

"נגע הסמים הפוגע קשות בחברתנו מחייב מלחמת חורמה והעונשים שיגזרו על ידי בתי המשפט בשל עבירות סמים צריכים להשתלב במאבק הכולל להדברת הנגע. על כן, יש ליתן משקל ממשי לשיקול ההרתעת אל מול השיקולים האישיים, אשר משקלם יהיה נמוך יותר במקרים כגון אלה. 'עונש הולם למחזיקי סמים שלא לשימוש עצמי - קרי: למשולבים במערכת ההפצה - מכוון לקבוע בהכרת הכל את החומרה היתירה שאנו מייחסים להפצת הסמים, ולהרתיע עבריינים בכוח מלשלוח ידם בפעילות ההפצה. שתי תכליות מרכזיות אלו ניתן להשיג רק על ידי הטלת עונשים חמורים".

לעניין רמת הענישה הנוהגת ביחס להחזקת כמויות דומות של קוקאין, ר' למשל ע"פ 8820/14, זהר שחר נ' מדינת ישראל:

רמת הענישה שנקבעה בפסקי הדין שאוזכרו לעיל ובפסקי דין אחרים, כשמדובר בהחזקת סם מסוג הירואין או קוקאין, שלא לצריכה עצמית, בכמות של עשרות גרמים, נעה בין 3 ל-5 שנות מאסר, כך שעונשו של המערער אינו סוטה לחומרה מרמת ענישה זו."

ע"פ 4592/15, פדידה:

"מסקירת הפסיקה בנושא עולה, כי אמנם קיים גיוון רב בענישה, אולם במקרים העוסקים בהחזקת סם מסוכן מסוג הירואין או קוקאין שלא לצריכה עצמית, בכמות של עשרות גרמים, נע טווח הענישה בין שלוש לחמש שנות מאסר (ע"פ 8820/14 זהר שחר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2015) בפסקה 12 וההפניות שם; 1313/14 גמאל בהתימי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו])

(2015); עניין פיצו, בפסקה 14 וההפניות שם; ע"פ 5374/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013); ע"פ 11469/05 מדינת ישראל נ' עייש [פורסם בנבו] (2006); 5958/13 גיא שרגא סבג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2014); 4203/14 אליהו כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2015))."

וכן ר' ע"פ 9910/17, גריפולינה:

המערער החזיק סם קשה מסוג קוקאין במשקל של 21.751 גרם יחד עם כמות קטנה מסוג של חשיש, גם כן שלא לצריכה עצמית. בית המשפט מיקם את עונשו של המערער בשליש התחתון של המתחם, כאשר הרף התחתון במתחם עמד על 15 חודשים ועונשו נגזר כאמור ל- 24 חודשים. לטעמנו בכך נעשה חסד עם המערער, הנושא על גבו הרשעות קודמות רבות, בגין ריצה עונשי מאסר, שלא הרתיעוהו מלחזור לסורו. עוד ראוי לציין, כי במרץ 2017 נפתח נגד המערער תיק שבו יחסו לו עבירות של החזקת סם במשקל 19.2 גרם מסוג חשיש ומכירתו לאחר כאשר בגין כך נדון המערער ביום 27.6.2017 לשלושה חודשים ויום לריצוי בפועל.

ר' גם עפ"ג 4599-03-20, וקנין, שם אושר מתחם עונש של 16 חודשי מאסר עד 32 חודשים בעניינו של נאשם שהורשע בכך שהחזיק 23 גרם קוקאין בעבור אחרים. למרות השוני בהוראת החיקוק, מצאתי דמיון בנסיבות המקרים.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא מאסר בפועל לתקופה שבין 16 חודשים ועד 32 חודשים.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1983. רווק ואב לילדה. קודם למעצרו בתיק זה עבד כטבח.

בשנת 2012 נדון הנאשם ל- 22 חודשי מאסר בשל עבירות סמים רבות שנדונו בהליך אחד.

בשנת 2014 נדון הנאשם ל- 17 חודשי מאסר בגין עבירות סמים שונות. עונש זה כלל הפעלה של מאסר מותנה שהוטל עליו בהליך הקודם.

בשנת 2020 נדון הנאשם למאסר מותנה בגין עבירת סמים.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את העובדה שניהל את ההליכים באופן ממוקד וענייני. כפי שפרטתי בהכרעת הדין, עיקר הראיות הוגשו בהסכמה, ללא שמיעת עדים או בכפוף לחקירה נגדית, והסיבה העיקרית להתארכות ההליכים היתה התחמקותו של נאסר מהתייצבות למתן עדות. עוד אומר, כי ניהול ההליכים לא היה לריק, שכן נאשם מס' 2 זוכה מאשמה והנאשם הורשע בעבירה פחותה מזו שיוחסה לו בכתב האישום.

נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם, למרות התחמקותו של נאסר מדיונים הוא עדיין משוחרר. אכן, יש ממש בטרזניה על כך שעד תביעה, אשר הוגש נגדו כתב אישום בגין מספר עבירות סחר בסמים התחמק בצורה שיטתית מלהתייצב לדיונים לשם מתן עדות, מבלי שהמאשימה לא ביקשה לעיין מחדש בתנאי שחרורו בשל כך (ור' הערת בית המשפט בעניין זה בפרוטוקול דיון מיום 25.10.20), וגם עניין זה יובא בחשבון. אני ער לדברי ב"כ המאשימה בדיון הטיעונים לעונש, כי המאשימה מתכוונת לבקש לעיין מחדש בתנאי שחרורו של נאסר, לאור הרשעתו, אך אין לפני נתונים איזה ביטוי קיבלה

כוונה זו.

עוד הבאתי בחשבון כי הנאשם שוהה במעצר ממש ובמעצר בפיקוח אלקטרוני פרק זמן משמעותי, על כל הקשיים הנובעים מכך.

לחובת הנאשם הבאתי בחשבון את העובדה ששני מאסרים משמעותיים בהם נשא בשל עבירות סמים לא הביאו להרתעתו מביצוע עבירות דומות. כמו כן הבאתי בחשבון כי הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, ובתשובתו לאישום כפר באופן גורף במיוחס לו. אדגיש, כי לא אחמיר עם הנאשם בשל כפירתו, אך קבלת אחריות היא נסיבה מקלה שהנאשם לא יהנה ממנה.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עשרים חודשי מאסר בפועל. מהמאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 05.02.2020 ועד ליום 03.04.2020 ומיום 08.01.21 ואילך.

ב. ששה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת סמים שהיא פשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום

ניתן היום, כ"א סיוון תשפ"א, 01 יוני 2021, במעמד הצדדים.